

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16913/2024
12.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Татјане Ђурица и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Стефановић, адвокат из .., против туженог ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Војкан Милићевић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2862/23 од 24.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2862/23 од 24.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2862/23 од 24.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2862/23 од 24.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П 1859/20 од 30.05.2023. године, којом је одбијен као неоснован примарни тужбени захтев да се утврди да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између пок. ВВ, бив. из ..., као примаоца издржавања и туженог као даваоца издржавања, потврђен пред Основним судом у Крушевцу РЗ 1045/14 дана 30.09.2014. године, одбијен као неоснован евентуални тужбени захтев да се раскине наведени уговор о доживотном издржавању и обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима и Закона о наслеђивању, као и применом правила о терету доказивања, оцењено је да су неосновани примарни и евентуални тужбени захтев да се утврди ништавост, односно да се раскине уговор о доживотном издржавању, закључен између туженог, као даваоца издржавања и сада пок. ВВ, као примаоца издржавања, који је тужиљи био брат од тетке по мајци. Ово због тога што је предмет уговора могућ, допуштен и одређен, уговор је правно ваљан и није противан принудним прописима, закључен је у писаном облику и оверен од стране суда на законом прописан начин, уз упозорење уговарача са правним последицама његовог закључења. Тужиља није пружила доказе на околност да је пок. ВВ у тренутку закључења уговора био неспособан за закључење уговора, нити да је постојала недопуштена побуда код уговарача, односно да је мотив за закључење уговора противан начелу савесности и поштења, моралу и правилној примени закона. Оценом изведених доказа је утврђено да уговор није закључен под дејством силе, претње или принуде, већ управо као резултат слободне воље примаоца издржавања, јер је однос примаоца издржавања са туженим и пре закључења уговора био заснован на узјаманом поверењу и поштовању, што је била одлучујућа побуда за закључење уговора. Тужени се о примаоцу издржавања бринуо и пре закључења уговора и уговор у свему испунио у складу са жељама примаоца издржавања. Становао је са њим у стану иако није имао ту обавезу, свакодневно му куповао храну, средства за хигијену и лекове, одржавао хигијену у стану, имао овлашћење да подиже његову пензију, плаћао рачуне, водио га код лекара и бринуо се о њему уназад десет година, а у време привременог боравка у иностранству последње две године је давао издржавања вршио преко своје сестре, у договору са примаоцем издржавања. Како прималац издржавања за живота није покренуо поступак за раскид уговора о доживотном издржавању, оцењено је да је био задовољан обимом и начином испуњења обавеза даваоца издржавања, као и трећег лица које је давалац издржавања ангажовао у његовом одсуству. Чињеница да давалац издржавања није платио трошкове сахране примаоца издржавања, које је сносила тужиља, (а понудио је да плати) није разлог за раскид уговора будући да је уговор у свему осталом испуњен, већ да тужиљи за тај износ евентуално стоји на располагању, у посебној парници, облигационоправни захтев усмерен према туженом.

Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, Врховни суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из изведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.07.2020. године. Вредност предмета спора је износ од 10.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**